

Bencillik ve İrade Terbiyesi

Süryani kültürü, insanın içindeki hayvani tabiatla mücadelesini yalnızca ahlaki bir sorumluluk değil, varoluşsal bir görev olarak görür.

Bu kadim anlayış, bencilliğin hoyrat ve denetimsiz gücüne karşı; aklın, ruhun ve yüreğin dengeli kudreti olan sevgi, şefkat ve sevecenliği öne çıkarır. Çünkü gerçek insanlık, içsel denetimle başlar. Ve bu denetim, yalnızca dışı değil, içi de terbiye etmeyi gerektirir.

Bencillik, konfor ve hazlara hitap ederken; insanın özünde bulunan şefkatin ince filizlerini kesip atar, ruhları zehirler.

Bencillik ile şefkat bir arada var olamaz. Biri diğerini etkisiz kılar.

Bencillik, şefkati yok eder; ruhsal ve düşünsel katılaşmaya neden olur. Bu durum, içsel boşlukları derinleştirir; samimiyeti zedeler, kompleksleri besler.

Komplekslerin çoğaldığı yerde ise değerler, edep ve adap aşınmaya başlar.

Ne güzel denilmiştir: **“Şefkatle eken, şefkatle biçecektir.”**

Eğer özsevgi, özşefkat, özsaygı, özdeğer ve özdenetim yıpranmışsa, içsel debelenme kaçınılmaz olur.

Bazı filozoflar, insanı ata binmiş bir süvariye benzetir:

At, beden; süvari, ruh; dizginler, iradedir.

Eğer süvari dizginleri sağlam tutmazsa, at istediği yöne gider. Belki de bir uçuruma...

Ruhun beden üzerindeki hâkimiyeti, ancak iradenin güçlendirilmesiyle mümkündür.

İrade terbiyesi; insanın nefisini, arzularını ve yönelimlerini iyiye sevk eden, onları olgunlaştıran ve ruhu yücelten bir içsel disiplindir.

Hayatın anlamını ve sevincini kaybetmemenin bir yolu olan irade terbiyesi, hem bireyin ruhsal sağlığı hem de toplumun huzuru için yaşamsal önemdedir.

Şefkatin terbiyesiyle herkese sağlık ve esenlikler dilerim.

Yusuf Beğtaş

[Www.karyohliso.com](http://www.karyohliso.com)